

Poezi

SAKRIFICË E MBIJETUAR

Netët vinin pa dashur
Nuk ishte i sigurt as agimi ...
Edhe kur zbardhte dita e plotë
Dreka ishte rrezik për gjithsecilin
Derisa çdo mbrëmjeje i vinte era barot...

Dielli edhe kur se kishte stinën
Përcëllonte pa mëshirshëm
Ndërsa quditërisht veriu
Edhe kur ishte nevoja për freski
Pa arsye krijonte ngrohtësi

Zërat e erës më shumë iu ngjasonin klithjeve
Se sa melodive të arsyeshme për motin
Rrallë herë brohoritjeve ngushëlluese
Që tingëllonin gjithashtu dhimbshëm
Në stinët e viteve të kohës okupuese

Laraskat imitonin kukuvajkat
Të cilat strukeshin në vendstrehimet e tyre
Duke pritur momentin kokën ta ngrenë
Për të thithur molekulat e oksigjenin
Që akoma nuk ishin transferuar në ozon

Ndërsa zogjtë këngëtar si për inat
Luanin simfonitë e Betovenit
Dhe inskenonin spontanisht Mocartin
Pa i përfillur egërsirat e dalldisura
Që me kokën pa tru turpshëm vepronin

...

Ishte kohë e pa kohë në atë vend
Sarificë e mbijetuar me dinjitet
Për më shumë se njëqind vjet
Katrahurë e vërtetë që mori fund
Dhe më kurrë nuk do të përsëritet

Shpat Butija